U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **J. K.,** zast. doc. JUDr. Martinem Kopeckým, CSc., advokátem, se sídlem Revoluční 1546/24, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj,** se sídlem Staroměstské náměstí 932/6, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2017, č. j. 47789/2016-31-4, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6A 174/2017, o námitce podjatosti vznesené žalobcem vůči soudci JUDr. Ladislavu Hejtmánkovi,

takto:

Soudce Městského soudu v Praze JUDr. Ladislav Hejtmánek **je vyloučen** z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6A 174/2017.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se žalobou ze dne 8. 8. 2017 domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného ve věci umístění stavby. V řízení o žalobě je žalobce zastoupen na základě plné moci advokátem doc. JUDr. Martinem Kopeckým, CSc.

[2] Žalobce vznesl v návaznosti na informaci o obsazení senátu, který ve věci rozhoduje, námitku podjatosti soudce JUDr. Ladislava Hejtmánka z důvodu, že lze pochybovat o nepodjatosti se zřetelem na jeho vztah k zástupci žalobce. Důvod spatřuje v tom, že doc. JUDr. Martin Kopecký, CSc., byl oponentem doktorské disertační práce na téma „Správní trestání právnických osob“, kterou předložil JUDr. Hejtmánek jako student doktorského studijního programu na Právnické fakultě Karlovy University v Praze. Podle posudku doc. Kopeckého ze dne 12. 11. 2012 práce JUDr. Hejtmánka nesplňovala kvalifikační požadavky kladené na daný druh práce; doc. Kopecký se později účastnil dne 29. 9. 2014 obhajoby disertační práce jmenovaného soudce s výsledkem hodnocení „neprospěl“. Tyto skutečnosti mohou vést dle přesvědčení žalobce k pochybnostem o nepodjatosti soudce. Žalobce konstatuje, že je jistě časté, že učitelé právnických fakult vystupují současně jako advokáti a zřejmě nelze za důvod vyloučení soudce obecně považovat skutečnost, že vyučovali nebo zkoušeli studenta, který se pak v budoucnu stal soudcem a byl přidělen k rozhodování věci, v níž tito jako zástupci účastníků řízení

vystupují. Má však za to, že konkrétní případ je zcela odlišný tím, že JUDr. Hejtmánek obhajoval dizertační práci již jako soudce a že konkrétní negativní posudek mohl výrazně ovlivnit celkový neúspěšný výsledek obhajoby.

[3] Soudce JUDr. Hejtmánek ve svém vyjádření uvedl, že nemá žádný vztah k účastníkům ani jejich zástupcům; uváděný nepříznivý oponentský posudek osobně nepovažuje za nijak fatální, nicméně vzhledem k tomu, že žalobce námitku podjatosti v tomto směru vznesl, ponechává na úvaze Nejvyššího správního soudu, zda takový důvod nemůže obstát.

[4] Podle § 8 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) jsou soudci „*vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučeni jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.*“. Podle § 8 odst. 5 s. ř. s. musí být námitka podjatosti zdůvodněna a musí v ní být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována. Žalobce zcela konkrétní skutečnosti v námitce uvedl.

[5] Námitka podjatosti je důvodná.

[6] Integrální součástí práva na spravedlivý proces tak, jak je vymezeno v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a v čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, je garance toho, aby ve věci rozhodoval nezávislý a nestranný soudce. Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 s. ř. s. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Soudce lze z projednávání a rozhodnutí přidělené věci vyloučit jen výjimečně a ze skutečně závažných důvodů, které mu reálně brání rozhodnout v souladu se zákonem nezaujatě a spravedlivě (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2003, č. j. Nao 19/2003 - 16, dostupné na www.nssoud.cz).

[7] Je možno rozlišovat mezi subjektivní a objektivní stránkou podjatosti. Subjektivní stránkou podjatosti se rozumí vnitřní psychický vztah soudce k předmětu věci, účastníkům či jejich zástupcům, o němž může relativně přesně pojednat jen soudce sám. Naopak pro objektivní stránku podjatosti je podstatná existence skutečností ve vnější realitě, které dávají legitimní podklad pro pochybnosti o nepodjatosti soudce. K významu těchto stránek podjatosti při rozhodování o tom, zda je soudce vyloučen z projednání a rozhodnutí věci, se vyjádřil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 105/01, dostupném na http://nalus.usoud.cz, ve kterém uvedl, že „*subjektivní hledisko účastníků řízení, případně soudců samotných, je podnětem pro rozhodování o eventuální podjatosti, avšak rozhodování o této otázce se musí dít výlučně na základě hlediska objektivního. To znamená, že není přípustné vycházet pouze z pochybností o poměru soudců k projednávané věci nebo k osobám, jichž se úkon přímo dotýká, nýbrž i z hmotněprávního rozboru skutečností, které k*

pokračování

těmto pochybnostem vedly. Jak již konstatoval Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 27. 11. 1996, sp. zn. I. ÚS 167/94 (publ.: Sbírka nálezů a usnesení ÚS, sv. 6, č. 127), nejde pouze o hodnocení subjektivního pocitu soudce, zda se cítí nebo necítí být podjatý, anebo hodnocení osobního vztahu k účastníkům řízení, ale o objektivní úvahu, zda – s ohledem na okolnosti případu – lze mít za to, že by soudce podjatý mohl být".

[8] Pro zhodnocení toho, zda je skutečně nezbytné soudce z projednávání a rozhodnutí věci vyloučit, je relevantní (ve smyslu výše uvedeného nálezu Ústavního soudu) především objektivní úvaha, zda s ohledem na okolnosti případu lze mít za to, že by soudce podjatý mohl být. Nejvyšší správní soud se tak zaměřil na posouzení toho, zda jsou objektivní důvody pochybovat o nepodjatosti JUDr. Ladislava Hejtmánka. Dospěl přitom k závěru, že jakkoli se jmenovaný soudce necítí subjektivně ve věci podjatý, z hlediska objektivního nelze, s ohledem na uvedené skutečnosti, možnost neobjektivního rozhodování zcela vyloučit. Nejvyšší správní soud proto shledal námitku podjatosti důvodnou a soudce JUDr. Ladislava Hejtmánka z důvodu možné podjatosti z projednávání a rozhodování věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6A 174/2017 vyloučil.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. září 2017

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu